

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

„Și oprindu-Se, Iisus a poruncit să-l aducă la El; și apropiindu-se, l-a întrebat: Ce vorești să-ți fac? Iar el a zis: Doamne, să văd! Și Iisus i-a zis: Vezi! Credința ta te-a mântuit.”

(Luca 18, 40-42)

Lumina a venit ca să aducă lumii vedere și credință celor cărora le lipseau. Când Lumina s-a apropiat de orb, acesta a strigat: *Iisuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine!* Cerșetorul și-a întins mâna să primească un ban de la oameni și s-a aflat primind darul lui Dumnezeu. *Fiul lui David, fie-Ți milă de mine!* (Matei 10, 47). Orbul a înțeles cu adevărat că Iisus era Fiul lui David, David cel care a cruțat pe orbi și schiopii ie-busenilor (2 Samuel 5, 6-8). Iar Iisus ce i-a răspuns? *Vezi! Credința ta te-a mântuit.* Hristos nu i-a răspuns „Credința ta ți-a adus vederea”, ca să-i arate că prima dată credința i-a adus viața și mai apoi i-a adus vederea trupeză.

Sfântul Efreim Sirul,

(Comentariu la Diatesaronul lui Tațian
15.22, Sursa: Doxologia.ro)

Duminica a 31-a după Rusalii

Vindecarea orbului din Ierihon

De ce în unele icoane ale Sfântului Nicolae sunt înfățișați și Hristos și Preasfânta Născătoare de Dumnezeu?

In multe icoane, în partea superioară, de o parte și de alta a chipului Sfântului Ierarh Nicolae, apar zugrăviți, în medaliaone sau stând pe nori, Mântuitorul Hristos ținând în mâini Evanghelia, și Maica Domnului ținând în mâini omoforul episcopal.

Acest fapt amintește de o minune din viața Sfântului Nicolae, petrecută în vremea Sinodului I Ecumenic de la Niceea.

Aprins de râvna dumnezeiască, Sfântul Nicolae a îndrăznit a-l rușina pe Arie în mijlocul Soborului, nu doar cu cuvântul, ci și cu fapta, lovindu-l pe acesta peste față. Văzând această faptă, Sfinții Părinți s-au întristat și, scoțându-l din Sinod, au luat de la dânsul însemnele arhieresti și l-au aruncat în temniță.

Domnul Iisus Hristos și Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, privind la nevoințele Sfântului Nicolae, au binevoit spre fapta lui îndrăzneată și au lăudat râvna lui cea dumnezeiască, astfel că în timpul nopții Mântuitorul însoțit de Maica

Sa, s-au arătat Sfântului Nicolae în temniță, oferindu-i cele luate de la dânsul: o Evanghelia și un omofor. Aceeași vedenie au avut-o și cei mai vrednici din Sfinții Părinți de la Sinod, cunoscând astfel că a fost plăcută lui Dumnezeu îndrăzneala Sfântului Nicolae. Mergând în temniță, s-au convins de minunea ce se săvârșise, găsimu-l pe Sfântul Ierarh Nicolae cu omoforul episcopal și cu Evanghelia. După aceasta, Părinții l-au eliberat pe Sfântul Nicolae și l-au cinstit ca pe un plăcut al lui Dumnezeu.

Sfântul Metodie, Patriarhul Constantinopolului (842-846) istorisește o **întâmplare asemănătoare** din viața Sfântului Nicolae. În această istorisire, Sfântul Metodie ne povestește că la scurtă vreme după alegerea ca episcop, Sfântul Ierarh Nicolae l-a văzut pe Mântuitorul lângă el, oferindu-i Sfânta Evanghelia, iar pe Maica Domnului în cealaltă parte, așezându-i pe umeri omoforul episcopal.

Mihai-Alex OLTEANU | Doxologia.ro

Rutina mărturisirii păcatelor

Marea problema a noastră, a credincioșilor care trăim în mijlocul Bisericii și gustăm frecvent din Harul lui Dumnezeu, o reprezintă rutina și formalismul. E posibil ca uneori să facem lucrurile dintr-un automatism, și nu dintr-o convingere fermă și nu din inimă.

Pentru noi cei care mergem frecvent la Biserică mărturisirea păcatelor a devenit ceva foarte comun, fără să-i mai acordăm importanță prea mare. Ne spovedim de obicei în posturi, mergem la părintele duhovnic și-i spunem cam aceleași păcate pe care i le-am spus și data trecută. La început, când am intrat în Biserică mergeam la spovedanie mărturisind păcate multe, adunate în anii în care nu-L cunoscusem pe Dumnezeu, dar acum de ceva vreme îi mărturisesc părintelui aceleași păcate, aceleași greșeli, mici dar multe. Încerc să mă schimb, dar nu întotdeauna.

Diavolul mă ispitește zicând „e normal să greșești, doar ce, poți să spui vreodată că ai scăpat de mândrie, sau de vorba multă, de bârfire, de judecarea oamenilor, de invidie, de nemulțumire?” Și așa se face că pe aceste păcate le regăsesc mai mereu în repertoriul meu. E greu să concepi că poți sta o lună sau două, intervalul între două spovedanii, fără să te mândrești. Ar fi chiar un păcat să concepi că în comportamentul tău timp de câteva săptămâni nu te-ai mândrit deloc, fie și chiar în mintea și în inima ta. Dar totuși trebuie să încercăm se ne schimbăm, nu cu bruscare lipsite de dreapta socoteală, ci câte puțin: azi un pic, mâine un pic, dar cu stăruință...

Chiar dacă data viitoare la spovedanie îi voi spune părintelui meu: „m-am mândrit iarăși părinte”, dar măcar sunt cu inima împăcată că au fost ocazii, de la ultima spovedanie și până acum, când m-am abținut să mă mândresc, când am încercat să fiu mai cuviincios, fără să ies în evidență cu nimic în fața celorlalți.

Chiar dacă data viitoare îi spun iar părintelui că i-am judecat pe oameni, dar măcar știu că am reușit ca de câteva ori să nu mai judec, și m-am rugat la Dumnezeu și m-a ajutat, mi-a demonstrat că se poate să scap de patima asta, dar cu răbdare și stăruință.

Marea problema a noastră, a credincioșilor care trăim în mijlocul Bisericii și gustăm frecvent din Harul lui Dumnezeu, o reprezintă rutina și formalismul. E posibil ca uneori să facem lucrurile dintr-un automatism, și nu dintr-o convingere fermă și nu din inimă. Se poate întâmpla ca uneori Sfânta Liturghie, cuvintele Sfintei Scripturi sau rândurile unei rugăciuni să fie pentru noi simple versuri dintr-o poezie care se tot repetă și pe care noi le știm pe de rost, simțind subtil în minte gândul: „ce poate fi nou? știu deja ce urmează”.

În cadrul Tainei Spovedaniei, mărturisirea frecventă a acelorași păcate instaurează în noi un fel de **lânzezeală, o autosuficiență**, care la un moment dat, din lipsa atenției și a lenei noastre, ne va face să **cădem în păcate mai mari**.

Cineva îmi spunea la un moment dat: "am auzit că poți să-ți mărturisești păcatele și în fața unui copac". Am rămas foarte surprins pentru că acea persoană îmi este foarte apropiată, dar am înțeles prin asta că oamenii intuiesc că a-ți mărturisi păcatele unui preot înseamnă să suporti și rușinea faptelor tale.

Deci, ceva ne poate scoate și pe noi din această rutină a mărturisirii: rușinea.

M-am dus odată și i-am spus părintelui un păcat și el m-a muștrat destul de tare și m-am simțit rușinat, și prima dată când am fost ispitit să fac același păcat am zis: "eu nu mă mai fac de rușine în fața părintelui, prefer să mă lipsesc de plăcere și data viitoare când mă duc la el să fiu liniștit". Rușinea m-a salvat.

Din acest motiv noi creștinii ne mărturisim păcatele în fața unui preot, pentru că el este asemenea lui Hristos care stă și ne ascultă off-urile și ne sfătuiește cu iubire. În rugăciunile dinaintea mărturisirii păcatelor se spune: „lata fiilor duhovnicești, Hristos sta nevazut primind mărturisirea voastră

cea cu umilinta deci sa nu va rusinati sau sa va temeti si sa ascundeti de mine vreun pacat ci fara sfiata sa spuneti toate cate ati facut. Iar eu sunt numai un martor ca sa marturisesc inaintea lui Dumnezeu pentru toate cate imi veti spune mie, iar de veti ascunde de mine vreun pacat sa stiti ca toate pacatele indoit vi se vor intoarce inapoi. Luati seama dar, de vreme ce ati venit la doctorul sufletesc care este duhovnicul, sa nu va intoarceți nevindecati”.

În rutina și formalismul credinței noastre ajungem să nu ne mai fie frică nici de Dumnezeu, așa că măcar de oameni să ne rușinăm, măcar rușinea din fața părintelui duhovnic să ne facă să ne gândim de două ori când urmează să facem un păcat.

Dacă ar fi fost deajuns mărturisirea păcatelor la rugăciune, seara în fața lui Dumnezeu, atunci să fiți siguri că oamenii ar fi fost cu mult mai răi. Pe principiu, am păcătuit dar Dumnezeu mă iartă pentru că eu îi spun mereu seara lui Dumnezeu ce am greșit, oamenii ar fi mult mai îndreptățiți să facă păcatul, și tocmai de aceea e nevoie de mărturisirea lor în fața preotului, în fața unui om în care lucrează Dumnezeu și prin care lucrează Dumnezeu.

Iertarea pe care o dă preotul prin puterea lui Dumnezeu arată de fapt că penitentul (credinciosul) își mărturisește greșeala sa întregii comunități, întregii Biserici, și prin asta conștientizează că păcatul lui îi afectează pe toți în mod negativ.

Iertarea pe care o dă preotul este de fapt iertarea pe care o dă întreaga Biserică celui care a greșit. Mărturisirea păcatelor la rugăciune este doar primul pas spre îndreptare, iar cei care rămân la acest stadiu, rămân izolați de lume într-un egoism dăunător, în iadul greșilor proprii.

Claudiu BALAN

Sursa: ortodoxiatinerilor.ro